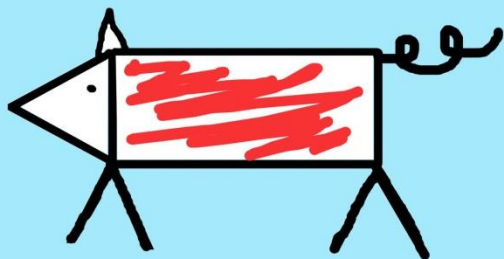

Miroslav Kočí

TÝDEN

~~**ROK NA VSI**~~

Miroslav Kočí

Týden na vsi

Motto: Když zblbnout, tak na čerstvém vzduchu.

Název knihy vypůjčen a upraven s laskavým nedovolením bratří Mrštíků, za což se jim autor neomlouvá.

Všechny postavy figurující v tomto příběhu jsou sice smyšlené, avšak jakákoli podobnost s osobami skutečnými nemusí být jen čistě náhodná.

PŘÍJEZD

Léto. Předposlední červencový den. Venku dusno. V 3+1 jednoho z plzeňských věžáků také.

„Podívej, Marku,“ přesvědčuje matka svého jediného jedenadvacetiletého syna, „celej život jsme se skoro nikam nedostali. S penězma vyjdeme tak tak. Ta tvoje vysoká a to, že si nevyděláváš, nás taky něco stojí. Tak teď, když konečně máme štěstí a jedeme s tátou na pořádnou dovolenou, nám to nekaž.“

„Já vám nic nekazim. To vy mně chcete zkazit tejden z mejch prázdnin. A nebejt mě, tak byste stejně nikam nejeli,“ oponoval Marek.

„No jistě, my si to s tátou uvědomujeme, že první dva kupóny z toho časopisu jsi poslal ty. To, že já jsem je pak posílala celej rok, samozřejmě nic neznamená. Takže zájezd pro dvě osoby na Kanárské ostrovy jsi nám vyhrál ty a my ti za to děkujeme. Ale to nic nemění na tom, že do těch Loužetic prostě pojedíš,“ ukončila svůj proslov matka.

„A proč nemůžu zůstat v Plzni?“ naléhal skoro žalostně Marek. „Dyť se jedná jenom o jeden tejden. Nejsem už přeci malý dítě. Dyž mě tu necháte nějaký peníze, tak já snad hlady neumřu, ne?“

„To známe,“ nenechala se přemluvit matka, „obědy po hospodách, nesnídat, nevečeřet a peníze hezky prošťurovat s kamarádama po večerech.“

„Mami,“ nevzdával se syn, „Martinovo rodiče jedou taky koncem srpna k moři a klidně ho tu nechají, víš? Protože ví, že je mu jednadvacet, a že se zřejmě nenechá přejet autem.“

„Co dělají rodiče tvýho povedenýho kamaráda, mě nezajímá. Zřejmě jim na něm nezáleží. Ale my chceme, abys měl pořádnou stravu a aby ses neflinkal po hospodách,“ poučila ho starostlivě matka. „A stejně ti to škemrání není nic platný. Víš, že už jsem s tetou domluvená.“

Marek nechtěl tak rychle rezignovat, tak to zkoušel dál:

„V životě jsem tu tetu neviděl. Ani strejdu. Ani ty jejich dva smrady!“

„Nepovídej,“ oponovala mu hbitě máma, „v létě v třia... ne, ve čtyřiaosumdesátým jsme s nima byli pod stanem na Hracholuskách. A jak jsi si s těma klukama hezky vyhrál.“

Marek už skoro prosebně: „To mně ale bylo sedum let, to mně bylo celkem jedno, s kým si hraju, ale dneska si vůbec neumím představit, co bych si s těma buranama z Horní dolní povídal.“

„Tak dost!“ řekla už přísně matka. „Jendovi je dvaadvacet a Béd'ovi je devatenáct. Jsou to dva dospělý rozumný kluci a už se prý na tebe těší. Včera, když jsem tetě volala, tak bylo i na ní poznat, že by tě zase ráda viděla.“

„To se vůbec divím, že mají v tom zapadákově telefon,“ konstatoval otráveně Marek.

„No, sice jsem nejdřív volala na obecní úřad, kde mi dali číslo do JZD, nebo jak se to dneska jmenuje, a tam mi tetu zavolali. Ale přesto si nemysli, že jsou na tom na vsi tak zaostale. To už není jako dřív, jak to znáš z filmů. Dneska jsou na vesnici ty samý vymoženosti, co ve městě a lidi taky stejný. Uvidíš, že nepoznáš rozdíl,“ snažila se matka vzbudit v Markovi nadšení.

„Víš, co je zajímavý, mami?“ snažil se o poslední pokus Marek, „že o dvou parchantech, který vůbec neznáš, prohlásíš, že jsou to dva rozumný dospělí kluci a se mnou, kterej jsem taky dospělej a rozumnej, zacházíš jako s dítětem. Tak víš co? Já, jakožto dospělej, ti oznamuju, že nikam nejedu!“

„Tak víš co?“ opakovala po něm matka, „já, jakožto tvoje máma, ti oznamuju, že dokud tě živíme a bydlíš u nás, tak budeš dělat to, co ti řekneme. A jestli chceš, tak už od nás neuvidíš ani korunu. A po večerech za zábavou si chod', za co chceš! A táta, až se vrátí z práce, tak si to s tebou ještě vyřídí, to buď bez starosti!“

Tenhle přesvědčivý argument bohužel Marka zlomil. Neuměl si totiž představit, že by si na akce s kamarády musel vydělávat třeba nějakými brigádami, nebo tak.

„No dobře, já tedy pojedu, ale nečekejte, že se tam budu chovat jako vesnickej blbeček. Já mam prázdniny!“

„Nebudeš nám tam dělat ostudu. Strejdivi nebo tetě budeš pomáhat, když to bude třeba. Oni ti sami o to určitě neřeknou, tak se jim budeš nabízet,“ udělovala předcestovní pokyny máma.

„To určitě,“ mumlal si pro sebe Marek, „s tím at' nepočítají. Dost na tom, že je tam ten tejden budu muset vydejchat.“

Marek, už smířený s tím, že za dva dny odjíždí na konec světa, kde lišky dávají dobrou noc a traktory dobrej den, vyrazil večer se svým "povedeným" kamarádem do šumu.

„Ty vole, já do těch idiotskejch Loužetic nejedu!“ řval v půl jedné v noci na ulici kapku podroušený Marek na svého pouze o půl metru dál stojícího kámoše Martina poté, co se oba vypořádali z Jazz Rocku*.

„Tak tam nejzdi!“ opakoval řev neméně unavený Martin.

„Dyž to nejde, naši by mě nedali už ani vindru!“ drmolil mezi zuby Marek.

„Ty vole, mě by tam naši nedostali ani náhodou!“ dělal hrdinu Martin. „Dyť jsi dospělej, ne?!“

„Ale chudej, ty vole!“ ukončil tento smysluplný dialog Marek s mírnými poruchami v artikulaci.

„Dem do Králíka*“, shodli se oba, aby několik hodin na to ulehli každý doma ve své čistě ustlané posteli, která z nějakých důvodů tolik připomíná centrifugu.

Nastal den odjezdu. Markova nálada na bodu nula, na hodinách 8:00 a venku pod mrakem. Matka ještě Markovi

* Jazz Rock a Mazaný králíček (Králík) - plzeňské bary

přibalovala do báglu poslední důležité zbytečnosti za doprovodu vysvětlování, co se kdy a jak bude hodit, aniž by ji synátor nějak výrazně vnímal.

„Hele, tady jsem ti to napsal na papír,“ vložil se do této pohodové atmosféry otec, „známej mi to stáhnul v práci z internetu. Je to přehledný, nemůžeš zabloudit. Až přijedeš do Toužimi, tak přeseď na autobus směr Žlutice. No a už budeš jen z okna sledovat cedule s názvy obcí. Za Toužimí přijde Radyně, pak Lachovice, Sovolusky, no a Loužetice. Tam to staví zřejmě na návsi. Strejda s tetou bydlí v čísle 147. Je to prý z návsi kolem pumpy mezi dva červený ploty a tou uličkou se dáš a je to šestej barák nalevo. Kdybys to náhodou nenašel, tak se doptáš.“

„Hm, to je boží,“ řekl znuděně Marek a složil si papír s instrukcemi do kapsy, „vy si budete klidně užívat na Kanárech a já se budu někde v Prdelicích rejpat v hnoji.“

„Nebud' sprostěj!“ okřikl ho otec. „Víš, že ty poukazy jsou jenom dva. To chceš, abysme já nebo máma zůstali doma?“

Proč ne? řekl si pro sebe trochu sobecky Marek.

„Ty se tam za svůj život dostaneš ještě mockrát,“ pravil otec, „ale my s mámou už tolik příležitostí mít nebudem.“

Marka napadlo, že by doma mohli zůstat klidně oba rodiče, a že on by letěl s kamarádem Martinem, ale to raději nahlas nevyslovil.

„Jo a k tý tvý poznámce o rejpání v hnoji,“ pokračoval otec, „ty si myslíš, že každýho, kdo k nim přijede na návštěvu, pošlou rejpat se v hnoji?“

„No, moc bych za to nedal,“ pokoušel otcovu trpělivost Marek.

„Dost řečí!“ rozhodl otec. „Koukej spíš, ať ti neujede autobus. Víš, že ti to z nádraží jede už za půl hodiny.“

„No, to by byla tragédie, kdyby mi ujel. To bych asi nepřežil,“ prohodil Marek a hodil si batoh přes rameno.

„Tak ať se ti tam líbí a pozdravuj je od nás,“ loučila se se synem máma. „Jo a tu pěťistovku nezapomeň tetě dát a vyříd' jí, že jí to posílám, abys tam nebyl úplně zadarmo!“

„Jo, vy si to taky užijte a pozdravujte kanáry!“ volal už z chodby Marek, než za ním zaklaply dveře výtahu.

Ten autobus Marek samozřejmě stihl a pohodlně se usadil na sedačce. Chvilí po rozjezdu psychickým vyčerpáním z té cesty do neznáma usnul.

Ta teta, ke které jede, vlastně není jeho úplně pravá teta. Je to mladší sestřenice jeho mámy, se kterou se v mládí vídala poměrně často. Pak se ale vdala mimo Plzeň a jejich kontakt se omezil pouze na velikonoční a vánoční blahopřejné pohledy. Osobně se v dospělosti viděly snad všeho všudy třikrát. Nejprve, když umřel jejich společný dědeček, pak když umřela jejich společná babička, no a naposled, když náhodou ve stejné době stanovaly se svými rodinami na Hracholuskách. Proč tedy jede Marek právě k těmto příbuzným? Protože jejich vzdálenost od Plzně, čistý venkovský vzduch a také to, že jsou zřejmě jediní, kdo jsou ochotni ho mít týden na starosti, byly rozhodujícími faktory, které vyhovovaly Markově mámě.

Kousek před Toužimí se Marek probudil. Ne, skutečně se mu to všechno nezdálo. Opravdu sedí v autobusu směřujícím k “lepším zítřkům“. Pohled z okna v něm špatnou náladu ještě více prohloubil.

Bylo sice třičtvrtě na deset dopoledne, ale venku to vypadalo jako v devět hodin večer. Hustá mračna pokrývala téměř celou oblohu. Ani pohled na druhou stranu od okna nebyl nikterak lepší. Během toho, co Marek spal, si vedle něj přisedla starší tlustá ženská, která se právě pustila do konzumace jakési neidentifikovatelné pochutiny a silně při tom mlaskala.

„No zaplať Pánbu, že už za chvíli vystupuju,“ uklidňoval se polohlasem Marek.

„Říkal jste něco mladíku?“ zeptala se ženská vedle, chytajíc rozkousané jídlo, co jí při tom padalo z úst.

„Né nic, jen že je venku hezky,“ reagoval pohotově Marek a hned se otočil zpět k oknu, aby nedostal drobkem do oka.

Toužimské nádraží nebylo tak velké, aby Marek brzy nenašel stanoviště autobusu na Žlutice. Právě když zjistil, že to jede naštěstí už za dvacet minut, se venku ještě více setmělo a kapky začaly klepat do plechového přístřešku.

„Radyně, Lachovice, Sovolusky, Loužetice,“ opakoval si Marek, aby se alespoň nějak zabavil a ukrátil si tak nudné čekání na autobus.

Ten však dorazil výjimečně načas a pojmul do svých útrob pár typických venkovanů vracejících se z nočních směn v různých městech Západních Čech a typického měšťana jedoucího vstříc vysněnému prázdninovému týdnu.

Cestou si Marek v duchu trochu zlostně a dávkovaně probíral nacionále svých neznámých příbuzných:

Strejda Jenda Proutěný, teta Bedřiška Proutěná, vzdálený bratranci Jenda a Béd'a Proutěných. No to je originální. Strejc je Honza, tak syn je Honza, teta je Bedřiška, tak druhý syn je Bedřich. Zajímalo by mě, jak by pojmenovali své třetí dítě, kdyby ho měli. Asi po svym psovi. Kdyby to byla holka, mohla by se jmenovat třeba Fifina Proutěná. Nebo Pind'a Proutěná. Celá jedna skvělá proutěná rodinka.

Marek sice své loužetické příbuzné viděl jen jednou v sedmi letech, ale cítil k nim lásku, jako by ho týrali a sužovali celý život.

Když autobus projel obcí Radyně, tak se Marek trochu uklidnil, že "sice jede do hajzlu, ale aspoň správným směrem". Jenže místo Lachovic přišel Brložec, místo Sovolusek Lažany a místo cílových Loužetic se autobus i s Markem ocitl v Pšově. To už se Markovi přestalo líbit, a tak ještě než se autobus znovu rozjel, se zeptal řidiče:

„Prosím vás, bude tenhle autobus projíždět Loužeticema?“

Otlý řidič v tmavomodrých tesilových kalhotách, bleděmodré košili, a zjevně nemilující podobné otázky, nevrle zavrčel:

„Mladej, kde jsme my, a kde jsou Loužetice. Dneska je sobota!“

Marek si nevzpomínal, že by se řidiče ptal, co je za den, a tak mu položil druhou všeshrnující otázku:

„Prosím?“

„No, že je sobota! Dneska se severní strana nezajíždí!“ odpověděl velmi hlasitě řidič, což způsobilo, že celý autobus teď pohledem visel na Markovi a trochu škodolibě očekával jeho reakci.

Ten však stále nechápavě koukal na řidiče, který teď už trochu tišeji dovysvětlil:

„V sobotu se do Žlutic jezdí jinou stranou, takže se projíždí jinejma vesnicema. Loužetice jsou vocat' asi tak dvacet kilometrů zpátky.“

„Ale vy jste mě lístek do Loužetic normálně prodal,“ použil teď už celkem zbytečný argument Marek.

„Jo, to je tvoje chyba mladej, nemáš kuňkat, ale mluvit pořádně.“

Já tě určitě rozuměl do Žlutic. Kdyby tě bylo pořádně rozumět, tak já bych tě řek, že to tam dneska nejede,“ snažil se dělat z Marka blbce řidič, zjevně nervózní z časové prodlevy.

„A prosím vás, nevíte, jestli zpátky něco jede?“ zeptal se rezignovaně Marek.

„Jó, něco jede k večeru, ale zpátky do Toužimi, ne do Loužetic. Takže buď se posaď, nebo vystup. Já musím jet dál!“

„Tak děkuju,“ opáčil Marek a vystoupil z autobusu ven.

Sotva za ním zasyčely dveře a vůz se rozjel, začalo silně a hustě pršet. Marek sice měl v batohu deštník, ale než ho vyndal a rozložil, byl už slušně smáčen. On mu ten deštník stejně nebyl mnoho platný, neboť přšelo všemi směry a tak prudce, že ho měl spíše jako okrasné paraple. Nezbylo mu tedy nic jiného, než se uchýlit pod výklenek u vchodu do hospody – samozřejmě zavřené.

Tak tam jen tak stál, díval se, jak déšť mění prach pšovské návsi v bahno a přemítal:

Naši zejtra odlítají na Kanáry, Martin s klukama teď mastí karty, nebo čumí na video, večer vyrazej do města lovit baby a já stojím prochcanej v nějakým blbým Pšově, v kterým bejt nechci, a nevím, jak se dostanu někam, kde už vůbec bejt nechci. Co jsem komu proved?!

Asi tak za půl hodiny déšť konečně trochu polevil, a tak Marek znovu rozevřel deštník a vykročil rázným krokem proti směru, ze kterého přijel autobusem. S obavou, aby nepropásl žádné kolemjedoucí auto, šel s permanentně nataženou levou rukou se zdviženým palcem. Když už ho však ruka začala bolet, uvědomil si, že tady zřejmě auto propást nemůže a klidně ji dal dolů. Skutečně. Žádné auto za celých pětadvacet minut Markovy chůze neprojelo. Pouze jeden cyklista a jeden motocykl opačným směrem. Marek pojal myšlenku, že tady buď nikdo nemá auto, anebo tu nikdo nežije. Trochu se však mýlil. Když došel do Lažan, přece jen kolem projelo auto, a dokonce na jeho znamení zastavilo. A seděl v něm opravdu živý člověk.

„Nejedete prosím vás náhodou přes Loužetice?“ drkotal zuby Marek, kterému ve vlhkém oblečení jistě teplo nebylo.

„Loužeticema nejedu, ale svezu vás do Radyně a tam už si někoho stopnete,“ odpověděl mu docela ochotný řidič.

Marek uvítal, že se Loužeticím tedy alespoň přiblíží, a nabízené místo přijal.

„Tak děkuju a nashledanou,“ řekl Marek, vystoupivší na štěrku u radyňské silnice, aniž by věřil, že se s tím člověkem ještě někdy shledá. „Moc jste mi pomohl.“

„Rádo se stalo. A ať se vám podaří něco stopnout!“ popřál Markovi řidič a za nedlouho jeho škodovka zmizela v dálce.

To řidičovo popřání nebylo ani zdaleka od věci. Jestli si Marek myslel, že v okolí Pšova nikdo nežije, tak tady si připadal jako na jiné planetě. Tam jelo kolem alespoň kolo a motorka. Takže když došel pěšky do Sovolusek, už mu bylo celkem lhostejné, že mu zastavil traktor, který se náhodou vracel do loužetického družstva.

„Z daleka, promoklý člověče?!“ žertoval postarší, prací sešlý traktorista.

„Jo, z Plzně, zemědělče!“ snažil se o totéž unavený Marek. „Jedu k tetě do Loužetic!“

Oba na sebe skoro křičeli, aby přehlušili řev motoru.

„A jak se jmenuje ta tvoje teta?!“

„Proutěná!“

„Ty vole, Béd'á Proutěnejch! Ta je vod nás z družstva! Tak proto si vzala na příští tejděn dovolenou!“ řval traktorista vesele, jako kdyby objevil Ameriku.

„Divil bych se, kdybyste ji neznal! Na vsi se přece znají všichni, ne?!“

„Vlastně máš pravdu! Hele, tady si vyskoč, já zajíždím do družstva! K tetě trefíš?!“

„Jo, trefim, díky! A nashle!“

„Čau, Proutěnej!“ usmál se traktorista a odburácel se svým strojem k loužetickému družstvu.

Marka to otitulování popudilo a znechuceně se zašklebil: „Proutěnej! To je ale vůl!“

Marek Korsá, jak znělo jeho celé jméno, byl střední postavy s černými vlasy na ramena a inteligencí, jak se sluší na studenta vysoké strojní s celkem slušným prospěchem.

Když minul pumpu na návsi, dal se mezi dva červené ploty, přesně jak mu radil otec. Čím víc se blížil k domku číslo 147, tím méně se na setkání s příbuznými těšil. Konečně k němu došel. Byl to docela hezký jednopatrový dům, omítnutý zřejmě nedávno, neboť byl ještě bílý. Měl zelené okapy a stejnou barvu měl i drátěný plot, u jehož vrat Marek zmáčkl tlačítko se jménem Proutěný.

„Táto, Plzeň přijela!“ ozval se ženský hlas ze zápraží. Ten hlas patřil jeho tetě, která mu hbitě spěchala naproti. Kousek za ní i jeho strejda s oběma syny.

„Vem za kliku, vrátka nejsou zamčený!“ volala na něj teta.

Marek vstoupil rozpačitě do zahrady. V tu chvíli odněkud vyběhl hafan jako tele a plnou vahou se Markovi opřel předními prackami o hrud'. Překvapený Marek na kluzkém terénu ztratil rovnováhu a upadl do jediné louže, co na zahradě měli, k velkému pobavení svých vzdálených bratranců. Když byl Marek na zemi, přestal si ho pes všimnout a odběhl.

„Co jinýho v Loužeticích, než křest louží,“ pronesl ze země se zvedající zablácený Marek.

„Neboj se ho,“ promluvil strejda, „to je Pepa. To von ti jenom dokazuje, že tě bude mít rád.“

Marek si pomyslel, že na tak velkou psí lásku nemá s sebou dost čistých věcí na převlečení a popošel kus dál od rozbahněného místa.

„Čím si přijel?“ ptala se starostlivě teta. „My jsme tě čekali tím autobusem ve třičtvrtě na jedenáct od Bochova.“

Marek se před nimi nechtěl „ponížit“ příhodou s autobusem, a tak hrdě prohlásil: „Taxíkem“.

„Taxíkem až z Plzně?“ divila se teta. „To jsi nemusel, sem jezdí normálně autobus.“

„My Plzeňáci jinak nejezdíme,“ zamachroval Marek.

„Když ses vezl taxíkem, proč jsi teda přijel celej promoklej?“ vložil se do rozhovoru strejda.

„To byl cabriolet,“ odvětil briskně Marek s pocitem měšťana, který válí na zaostalé venkovany.

Na tetinu výzvu vešel do domu. Ještě než se zul, vyndal z kapsy pětistovku a podával ji tetě:

„To vám posílá máma, abych prej tu nebyl úplně zadarmo.“

„No, tak si ji zase hezky schovej a mámě ji vrátíš. To by tak hrálo, abych nepohostila svýho synovce! Už ten taxík tě musel stát spoustu peněz,“ opáčila dobrácky teta.

Marek nenaléhal a bankovku strčil zpátky do náprsní kapsy.

„Počkej, dám ti nějaké suché věci, abys nenastyd,“ strachovala se teta. „Po klukách je tady oblečení dost.“

„Ale to není třeba, to nemusíte, já mám s sebou svoje,“ odmítal cizí ošacení Marek, nervózní z tetiny nabídky.

„Proč by sis zbytečně špinil čisté věci, když tu můžeš chodit ve starých, které stejně už nikdo nenosí? To, že tu spadneš do bláta, se ti může stát víckrát,“ upozornila ho teta.

O tom Marek nepochyboval, protože černobílá doga Pepa na to skutečně vypadala. A zároveň si pogrataloval ke skvělé prognóze, neboť si uvědomil, že po tomhle psovi mohli své případné třetí dítě klidně pojmenovat.

Teta zavelela: „Jenda, Béd'ó, jděte Markovi ukázat, kde bude spát a dejte mu nějaké suché věci!“

„Ale teto,“ pokoušel se to ještě zastavit Marek, „vždyť jsou oba o hlavu větší než já, ty jejich věci na mně budou plandat.“

„Neboj,“ uklidnila ho teta, „kluci ti dají něco, v čem chodili, když byli mladší. To ti určitě bude.“

„Probůh,“ sténal v duchu Marek, „jsem tu ani ne čtvrt hodiny, a už to tu nenávidím.“

Jenda i Béd'a se na matčino zavolání přiloudali ze zahrady dovnitř.

„Tak tohle je náš Beďa a tohle Jenda,“ představila teta hrdě oba své syny. „A tohle je Marek Korsá z Plzně, syn mojí sestřenice Dany. Vy už jste si ale spolu hráli tenkrát na Hracholuskách.“

Marek tyto oficiality tak nesnášel, ale snažil se tvářit tak, jako by si nepřál nic jiného, než poznat tyto dva vesnické kluky a prohlédnout si s nimi jejich dům. Po podání ruky s oběma je následoval po schodech do patra, kde měli kluci svůj pokoj.

„Tak tady budeš spát,“ ukázal na jednu z postelí Jenda, „včera jsme ji s tátou přitáhli z půdy.“

„Hele, tohle si obleč, to ti bude,“ řekl Béd’a, podáváje Markovi dost obnošené fialové tepláky a křiklavě zelenou krepilonovou mikinu s krátkým zipem u krku.

„V tomhle tady přece nemůžu chodit, to je strašný,“ nehodlal přijmout nabízené věci Marek.

„Proč ne? Já jsem to taky nosil,“ divil se Béd’a.

„No právě,“ zašeptal si pro sebe znechucený Marek. Jak se však měl brzy přesvědčit, tak na vesnici, a zvláště na téhle, bylo úplně jedno, co má na sobě navlečeného.

„Tak ty jsi ze sPlzně, jo?“ zeptal se trochu posměšně Jenda, děláje si srandu z plzeňského dialektu, o kterém samozřejmě nevěděl vůbec nic.

„Ne, z Plzně!“ opravil ho popuzeně Marek. „Ze sPlzně říkají jenom ubožáci anebo Pražáci.“

„Ty hele, brzdi!“ naštvál se Jenda. „Nemysli si, že když jsi z města, tak že se před tebou budem plazit po kolenou, frajere!“

„To by ani nešlo,“ nedal se vyvést z míry Marek. „Ve městě se totiž o vás venkovanech říká, že od náročný práce, spojený s udržováním domu a polí, máte tak poškozený kolení klouby, že si prej vůbec nemůžete na kolena ani kleknout, natož po nich chodit.“

To oba bratry zjevně vyhecovalo. Popošli ke vzdálenější stěně pokoje, načež Béd'a prohlásil:

„Tak dávej bacha, jak rozprášíme ty vaše městský drby!“

Poté oba bratři padli na kolena, až se zatřásl nábytek, a přešli po nich skoro celý pokoj.

„Tak co?“ zeptal se udýchaný Jenda.

„Nic,“ usmál se spokojeně Marek. „Na to, že jsem tu první den, a už se přede mnou plazíte po kolenou, to není špatný.“